நூற்றறுபத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

ஹிடிம்பவதபர்வம்.

(ஹிடிம்பனால் பாண்டவர்களிடம் அனுப்பப்பட்ட ஹிடிம்பை பீமனைக் கண்டு அவன்மீது மோகித்து அவனோடு ஸம்பாஷணை செய்தது.)

அங்கே, அவர்கள் படுத்திருக்கும்போது, அந்த வனத்திற்குச் சமீபத்தில் ஓர் ஆச்சாமரத்திலேறியிருந்த கொடியவனும், மனிதர்களின் மாம்ஸத்தைத் தின்பவனும், மிகுந்தபலமும் பராக்ரமமுமுள்ளவனும், கார்காலத்து மேகம்போல இருண்டவனும், சிவந்த கண்களுடையவனும், அச்சப்படத்தக்க உருவமுள்ளவனும், கோரப்பற்களுடன் திறந்தவாயுள்ளவனும், பெரிய உருவமுள்ளவனும், பார்ப்பதற்குப் பயங்கரமாயிருப்பவனும், நிதம்பங்களும் வயிறும் தொங்குகிறவனும், சிவந்தமீசைகளும் தலைமயிர்களுமுள்ளவனும், பெரிய மரம்போன்ற கழுத்தையும் தோள்களையுமுடையவனும், முளைகளைப்போன்ற காதுகளுள்ளவனும், மிக்க பயத்தை உண்டுபண்ணுபவனுமாகிய ஹிடிம்பனென்னும் ராக்ஷஸன் மஹாரதர்களான அந்தப்பாண்டவர்களைத் தற்செயலாகப் பார்த்தான். விகாரமான ரூபத்தையுடையவனும் சிவந்த கண்களையுடையவனும் பயங்கரமானவனும் கொடிய பார்வையுடையவனும் பெரிய தேகமுள்ளவனும் மிகுந்த பலமுள்ளவனுமாகிய அவன், பசியினால் பீடிக்கப்பட்டு மாம்ஸத்தைவிரும்பித் தற்செயலாக வாசனையை மோந்து பார்த்து விரல்களை மேல்தூக்கித் தலையைச் சொறிந்து கட்டையான தலைமயிர்களைத் தட்டிப் பெரிய வாயுடன் கோட்டுவாய்விட்டு அடிக்கடி பார்த்து மனிதர்வாசனையை மோந்துபார்த்து மனிதர் மாம்ஸத்தில் சந்தோஷமுற்றுத் தன் சகோதரியை நோக்கிப் பின்வருமாறு சொல்லத் தொடங்கினான்.

'வெகுகாலத்திற்குப்பின் இப்போதுதான் என் மனத்திற்கினிய உணவு கிடைத்திருக்கிறது. மோந்துபார்க்கும்போதே எனது நா விருப்பத்தினால் தண்ணீர்ஊறி வாய்க்குவெளியில் வருகிறது. மிகக்கூர்மையான முனைகளையுடையவைகளும் படும்போது தாங்கக்கூடாதவைகளுமான எனது எட்டுக்கோரப்பற்களையும் அழகா

யும் மாம்ஸமயங்களாயுமிருக்கிற தேகங்களில் வெகுகாலத்திற்குப்
பின் பதிப்பிக்கப்போகிறேன். மனிதர்களின் கழுத்தைப் பிடித்து
நரம்பைக்கடித்து, சூடுகையுள்ளதும் நுரையுள்ளதுமாகிய புதிய
ரத்தத்தை மிகுதியாகக் குடிக்கப்போகிறேன்; செல். யார் இவர்கள்?
இந்தக்காட்டை அடைந்து தூங்குகின்றனர்; அறி. மனிதர்நாற்றம்
மிக்க வலிமையாக என்மூக்குக்குத் திருப்தியடைவிக்கிறது. இந்த
மனிதரெல்லாரையும் கொன்று என்னிடம் கொண்டுவா. நம் தேசத்
தில் தூங்குகின்ற இவர்களிடம் உனக்கு அச்சமில்லை. இந்த
மனிதர்களுடைய மாம்ஸங்களை அறுத்து எடுத்து நாமிருவரும்
சேர்ந்து இஷ்டப்படி தின்போம். என் சொல்லை நிறைவேறும்படி
செய். மனிதரின்மாம்ஸங்களை வேண்டிய அளவு உண்டு நாமிரு
வரும் சேர்ந்து பலவகையாகத் தாளம்போட்டுக் கூத்தாடுவோம்'
என்றான். பெருங்காட்டில் இவ்வாறு ஹிடிம்பனால் கட்டளையிடப்
பட்ட ஹிடிம்பையென்னும் ராக்ஷஸி, ஸஹோதரனது சொல்லைக்
கேட்டு மரங்களைத் தாண்டித் தாண்டி விரைவாகப் பாண்டவர்
களிடம் சென்றாள்; வனத்தில் பாண்டவர்கள் படுத்திருக்கும் இடத்
திற்குச் சென்றாள்.

அவள் அவ்விடம்சென்று குந்தியுடன் தூங்குகிறபாண்டவர்
களையும் விழித்துக்கொண்டிருக்கும் தோல்வியடையாத பீமஸேன
னையும் கண்டாள். பீமனால் காக்கப்பட்டவர்களும் அழகினாலும்
யௌவன வயஸினாலும் சோபிக்கின்றவர்களும் மிருதுசரீரமுள்ள
வர்களும் தேகப்பயிற்சியினால் இளைத்திருப்பவர்களும் துக்கமுள்ள
வர்களும் ஒருவர்க்கொருவர் ஜ்யேஷ்டகனிஷ்டர்களும் பகைவர்களை
ஸம்ஹரிப்பவர்களுமாகிய பாண்டவர்களையும் பார்க்க அழகான பீம
ஸேனனையும் கொடியவளாகிய அவ்வரக்கி பார்த்தாள். ஆச்சா
மரத்தினடிபோல் வளர்ந்திருக்கின்றவனும் பூமிக்குள் அழகில்
நிகரற்றவனுமாகிய பீமஸேனனைக் கண்டவுடன் அந்த அரக்கி
காமமுற்றாள். அவ்வரக்கி, 'கருநிறமும் நீண்டகைகளும் ஸிம்மம்
போன்றதோள்களும் சங்குபோன்ற கழுத்தும் தாமரைமலர்போன்ற
கண்களுமுடைய இந்தப் பெருந்தேஜஸுள்ளவன் எனக்குப் பர்த்தா
வாகத் தகுதியுள்ளவன். கொடியதும் தகாததுமாகிய என் சகோத
ரன் சொல்லை நான் ஒருபோதும் செய்யேன். கணவனிடமுள்ள
அன்பு எல்லாவற்றினும் வலியது. சகோதரன் நேசம் அவ்வாறன்று.
மேலும், இவர்களைக் கொல்வதனால் எனக்கும் என் ஸஹோதர
னுக்கும் சற்றுநேரம் வயிறு நிரம்பியிருக்கும். கொல்லாமலிருந்
தால் பலவருஷகாலம் நான் ஆனந்தம் அடைவேன்' என்று
மனத்தினுள் சிந்தித்தாள். அந்த ஹிடிம்பை, பெருங்கைகளையு

டைய பீமனைப்பார்த்து இவ்வாறு நிச்சயஞ்செய்து, ராக்ஷஸ உருவத்தைவிட்டு மானிடஉருவமெடுத்துக்கொண்டாள். நினைத்த ரூபம் எடுப்பவளான அந்தச் சிறந்த பெண், காமனால் மயலுற்று (த்தனக்கு) அழகை உண்டுபண்ணிக்கொண்டு, மஹாத்மாவான பீம ஸேனனிடம் சென்றாள். ஜாடைகளையும் கருத்துக்களையும் அறிந்தவளாகிய அவள் மெள்ள மெள்ளக் கிட்டப்போனாள். உயர்ந்த ஆபரணங்களை அணிந்துகொண்டு கொடிபோல்வளைந்து கொஞ்சங் கொஞ்சமாகச் சமீபத்திற்கு வருகிறவளும் மகிழ்வுற்றவளும் மெல் லியவளும் பருத்தகொங்கைகளுள்ளவளும் சந்திரன்போன்ற முக முள்ளவளும் தாமரைப்பூப்போன்ற கண்களையுடையவளும் கறுத் தும் சுருண்டுமிருக்கிற கூந்தலையுடையவளும் கறுத்தநிறமுள்ள வளும் வெண்மையான பற்களும் கோவைப்பழம்போன்ற இதழ் களுமுள்ளவளும் பார்ப்பதற்கு அழகாயிருப்பவளுமான அவளைப் பீமன் கண்டான்.

சிறந்த ரூபமுள்ளவளும் சிரிப்புடன்கூடிய மனத்தைக்கவரு கிற அழகிய குணங்களோடு கூடியவளுமாகிய அவளைக்கண்டு பீமன் வியப்புற்றான். பிறகு, சிறந்தமுகமுள்ள அந்தப்பெண்ணரசி பீமன் ஸமீபஞ்சென்று, பேசக்கூடியசமயத்தில் அவனைப்பார்த்துப் பேச லுற்றாள். எல்லா ஆபரணங்களினாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட அந்தப் பெண் நாணத்தினால் தலைகுனிந்து புன்சிரிப்புடன் பின்வருமாறு பேசத்தொடங்கினாள்: 'புருஷஶ்ரேஷ்டரே! நீர் யார்? எங்கிருந்து வந்திருக்கிறீர்? இவ்விடத்தில் படுத்திருக்கின்ற இந்தத் தேவதா ரூபமான புருஷர்கள் யாவர்? மாசற்றவரே! பெரிய உருவமுள்ள வளும் நடுவெளவனத்திலிருப்பவளும் மெல்லியவளுமான இவள், இந்தவனத்தை அடைந்தும், தன்வீட்டிலிருப்பதுபோல அச்ச மற்றுத் தூங்குகிறாள். இவள் உனக்கு என்ன உறவினள்? இது ராக்ஷஸர்கள்வாஸஞ்செய்யும் கடுமையான காடென்று நீங் கள் அறியீர்களா? இதில் பாவசித்தமுள்ள ஹிடிம்பனென் னும் அரக்கன் வஸிக்கிறானே! தேவர்களைப்போன்றவரே! என் ஸஹோதரனான அந்த ராக்ஷஸனால் உங்கள் மாம்ஸத்தைத் தின்னவிரும்பிக் கெட்டஎண்ணத்துடன் நான் அனுப்பப்பட்டி ருக்கிறேன். அப்படிவந்த நான் தேவகுமாருக்குஒப்பான ஒளி யுள்ள உம்மைப்பார்த்தபிறகு வேறுகணவனை விரும்பவில்லை. இதனை உண்மையாக உமக்குச் சொல்லுகிறேன். தர்மந்தெரிந்த வரே! இதைத்தெரிந்துகொண்டு என்னிடத்தில் நியாயமாக நடந்து கொள்ளும். மதனனால்பீடிக்கப்பட்ட மனமுள்ளவளாகி வந்திருக் கிற என்னை நீர் அங்கிகரிக்கக்கடவீர். சிறந்தகைகளையுடையவரே!

மனிதர்களைத்தின்பவனாகிய ராக்ஷஸனிடமிருந்து உம்மைக் காப்பாற்றுவேன். நாமிருவரும் யாரும்போகக்கூடாதமலைசளில்வஸிப்போம். மாசற்றவரே! எனக்குக் கணவராக இரும். வீரரே! உம்மை விரும்புகிறேன். உமக்குச் சுகம் உண்டாகட்டும். என் உயிரைப் போக்காதேயும். சத்ருக்களை அடக்குகிறவரே! உம்மால் நான் விடப்பட்டேனானல் பிழைக்கமாட்டேன். நான் ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிப்பவளல்லவா? விரும்பினபடி ஸஞ்சரிப்பேன். என்னுடன் கூடப் பலவிடங்களில் (சென்று) ஒப்பில்லாத ஆனந்தத்தை அடைவீராக' என்றாள்.

அதனைக்கேட்ட பீமன், 'நான் பூஜிக்கத்தக்கவரும் எனக்கு முக்கியமான ஆசாரியருமாகிய இந்த என் ஜ்யேஷ்டஸகோதரர் விவாஹஞ்செய்துகொள்ளவில்லை. ஆதலால், நான் எவ்வகையிலும் மூத்தவரைமிஞ்சி விவாஹஞ்செய்துகொள்ளேன். ராக்ஷஸியே! சக்தியுள்ளவன் எவன் தாயாரையும் ஜ்யேஷ்ட ஸஹோதரனையும் மற்ற இளைய தம்பிமார்களையும் இப்போது இந்த இடத்தில் விட்டுவிடுவான்? என்னைப்போன்ற மனிதன் எவன்தான், தூங்கிக்கொண்டிருக்கும் இந்த ஸஹோதரர்களையும் தாயையும் ராக்ஷஸர்களுக்கு இரையாகக் கொடுத்துவிட்டுக் காமுகனைப்போலச் செல்வான்?' என்று சொல்ல, ராக்ஷஸி, 'வீரரே! உம் ஒருவரைத் தாயாருடன்கூடத் தப்புவிப்பேன். இந்தச் சகோதரர்களைவிட்டுவிடும். நீர் என் இடுப்பில் ஏறிக்கொள்ளும்' என்று சொன்னாள். பீமன், 'ராக்ஷஸியே! என் ஸஹோதரர்களைவிட்டு நான் ஜீவிக்கவிரும்பவில்லை. எனக்குப் பிரியமில்லாததைப் பேசுகிறாய். உன் விருப்பம் போலத் தனித்துச் செல்' என்று சொன்னான். அதற்கு ஹிடிம்பை, 'உமது விருப்பம் எதுவோ அதைச் செய்வேன். வேண்டுமானால், இவர்களெல்லாரையும் மனிதர்களைத் தின்பவனாகிய ராக்ஷஸனிடத்தினின்றும் விடுவிப்பேன். இவர்களை எழுப்பும்' என்று சொன்னாள். பீமஸேனன், 'ராக்ஷஸியே! காட்டில் ஸுகமாகத் தூங்குகின்ற ஸஹோதரர்களையும் என் தாயாரையும் துராத்மாவான உன் ஸஹோதரனிடத்தில் பயந்து நான் எழுப்பேன். பயப்படுகிறவளே! அழகான கண்களையுடையவளே! ராக்ஷஸர்களும் மனிதர்களும் கந்தர்வர்களும் யக்ஷர்களும் என் பராக்ரமத்தைத் தாங்கவல்லவரல்லர். சென்றாலும் செல்; நின்றாலும் நில். பிரியமானவளே! அல்லது, எதனை விரும்புகிறாயோ அதனைச்செய். மெல்லிய சரீரமுடையவளே! மனிதர்களைத் தின்பவனாகிய அந்த உன் ஸஹோதரனை அனுப்பினாலும் அனுப்பு' என்று சொன்னான்.

நூற்றறுபத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

ஹிடிம்பவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஹிடிம்பை திரும்பிவரத் தாமதித்ததனால் தானேவந்த ஹிடிம்பனுக்கும் பீமனுக்கும் யுத்தம் நடந்தது.)

அவள் போய் வெகுநேரமானதாகத் தெரிந்துகொண்டு, ராக்ஷஸர்க்கரசனான ஹிடிம்பன், அந்த மரத்திலிருந்து இறங்கிப் பாண்டவர்களிடம் விரைவாக வந்தான். சிவந்த கண்களும் நீண்ட கைகளும் நெறித்த தலைமயிர்களும் பெரியவாயும் மேகமண்டலம்போன்ற சரீரமும் கூர்மையான கோரப்பற்களுமுடையவனும் பயங்கரனும் சுழலுகின்ற கண்களையுடையவனுமாகிய ஹிடிம்பன், கோபித்து உள்ளங்கையை உள்ளங்கையினால் அறைந்து, அடிக்கடி கைகளை உதறிப் பற்களைப் பற்களாற்கடித்து, 'எந்த அறிவுகெட்டவன் புசிக்கவிரும்புகின்ற எனக்கு இப்போது இடையூறு செய்கிறான்? ஹிடிம்பையும் பயப்படவில்லை; அனுப்பப்பட்டவள் ஏன் வரவில்லை?' என்று சொன்னான். அவ்வாறு விகாரமான பார்வையுடன் ஓடிவருகின்ற அவனைக்கண்டதும், ஹிடிம்பை பயந்து பீமஸேனனை நோக்கிப் பின்வருமாறு சொல்லத் தொடங்கினாள்.

'துஷ்டஸ்வபாவமுள்ள ராக்ஷஸன் கோபத்துடன் இதோ வருகிறான். ஆதலால், நான் எதைச் சொல்லுகிறேனோ அதைச் சகோதரர்களுடன்கூட அப்படியே செய். வீரனே! நான் நினைத்தபடி போகிறவள்; ராக்ஷஸபலமுள்ளவள். இந்த என் இடுப்பில் ஏறு. உன்னை ஆகாசமார்க்கமாகக் கொண்டுபோவேன். பகைவரைவருத்துகிறவனே! தூங்குகின்ற இந்தச் சகோதரர்களையும் தாயாரையும் எழுப்பு. உங்களெல்லாரையும் எடுத்துக்கொண்டு ஆகாயமார்க்கமாகப் போவேன்' என்றாள். பீமன், 'பெரியனவும் அழகியனவுமாகிய நிதம்பங்களையுடையவளே! நீ அஞ்சாதே; நானிருக்கையில் இவன் ஒன்றும் செய்யான். அழகிய இடையுள்ளவளே! நீ பார்க்கும்போதே இவனை நான் கொல்லுவேன். பயந்தவளே! இந்த ராக்ஷஸாதமன் யுத்தத்தில் எனது செய்கையைத் தாங்கி எதிர்நிற்கமாட்டான். இவனன்றியும் எல்லா ராக்ஷஸர்களும்கூட எதிர்நிற்க மாட்டார்கள். யானைத் துதிக்கைகளுக்கு ஒப்பான மிகவும் திரண்டுருண்ட இந்த என் இரண்டுகைகளையும், கதவுக்குறுக்கு மரம்போன்ற இந்த என் தொடைகளையும், திடமும் பெரிதுமான என் மார்பையும் பார். அழகானவளே! இந்திரனுடைய பராக்கிரமத்தைப் போன்ற என்னுடைய பராக்கிரமத்தை நீயே இப்போது

காணப்போகின்றாய். பெரிய நிதம்பங்களையுடையவளே! என்னை மனிதனாக நினைத்து இப்போது குறைவாகப் பேசாதே' என்று சொல்ல, ஹிடிம்பை, 'புருஷஸிம்மமே! தேவதையைப்போல் உருவம் உள்ள உம்மை நான் குறைவாகப்பேசவில்லை. அந்த ராக்ஷஸனுடைய வன்மையை மனிதர்களிடத்திலேதான் நான் கண்டிருக்கிறேன்' என்று சொன்னாள்.

ஜனமேஜயரே! அவ்வாறு ஸம்பாஷணை செய்துகொண்டிருக்கும் அந்தப் பீமஸேனனுடைய அந்தச் சொற்களைக் கேட்டும் அந்த ஹிடிம்பையினுடைய மனுஷ்யரூபத்தைக் கண்டும் மனிதரைத் தின்பவனாகிய ஹிடிம்பனென்னும் ராக்ஷஸன் கோபித்தான். புஷ்பமாலைகளால் நிரப்பப்பட்ட கூந்தலுடையவளும், பூர்ணசந்திரனைப் போன்ற முகமுள்ளவளும், அழகிய புருவங்களும் மூக்கும் கண்களும் மயிர்நுனிகளுமுடையவளும், மெல்லிய நகங்களும் தோலுமுள்ளவளும், ஸர்வாபரணங்களையும் அணிந்துகொண்டவளும், மிக்க இலேசான வஸ்திரத்தைத் தரித்துக்கொண்டவளும், அவ்வாறு அழகான மனிதப்பெண்ணுருவத்தை எடுத்துக்கொண்டவளுமான அவளைப் புருஷனை விரும்புகிறவளாக நினைத்து ராக்ஷஸன் கோபித்தான். கௌரவச்ரேஷ்டரே! பிறகு, ஸஹோதரியின்மீது கோபமுற்ற ராக்ஷஸன், பெரியகண்களை நெறித்து அவளைநோக்கி, 'ஹிடிம்பையே! எந்த மதிகெட்டவன், புசிக்கவிரும்புகின்ற எனக்குத் தடைசெய்கிறான்? காமமோகம்கொண்டு என் கோபத்திற்கு நீ பயப்படாமலிருக்கிறாய்; என்ன? கெட்டவளே! புருஷன்மேல் ஆசையுள்ளவளே! எனக்கு வேண்டாததைச் செய்கிறவளே! நமது முன்னோர்களாகிய ராக்ஷஸராஜர்களனைவர்க்கும் இகழ்ச்சியைச் செய்கிறவளே! நீ கெட்டாய். எவர்களை அடைந்து எனக்கு மிகப்பெரிய அனிஷ்டத்தைச் செய்தாயோ அப்படிப்பட்ட இவர்களனைவரையும் உன்னையுங்கூட நான் இப்போதே கொல்லப்போகிறேன்' என்று சொன்னான். இவ்வாறு ஹிடிம்பையைப் பார்த்துச்சொல்லி, சிவந்த கண்களையுடைய அந்த ஹிடிம்பன், பற்களால் பற்களைக் கடித்துக்கொண்டு பாண்டவர்களைக் கொல்வதற்காக ஓடிவந்தான். பகைவர்களான வீரர்களை வதைசெய்பவனாகிய பீமஸேனன், ஜனமில்லாத காட்டில் இவ்வாறு கர்ஜனைசெய்கின்ற ஹிடிம்பனைப் பார்த்துத் தன் ஸகோதரர்களும் தாயாரும் விழித்துக்கொள்ளாமல் காத்திருந்தான். யுத்தஞ்செய்கிறவர்களிற் சிறந்தவனும் மிகுந்த பராக்ரமசாலியுமாகிய பீமஸேனன், அவன் வரும்போதே பார்த்து அவனைப் பயமுறுத்தி, 'நில்; நில்' என்று சொன்னான். ஸஹோதரியின்மேல்

கோபித்த அந்த ராக்ஷஸனைப்பார்த்துப் பீமஸேனன்சிரித்துக் கொண்டு பின்வருமாறு சொல்லலானான்.

'ஹிடிம்பா! ஸுகமாகத் தூங்குகின்ற இவர்களை எழுப்புவத னால் உனக்கு ஆவதென்ன? புத்திகெட்டவனே! மனிதரைத்தின் பவனே! நீ பலத்தினால் என்னிடம் வா; என்னையே அடிக்கவரு வாய். ஸ்திரீயைக் கொல்வது உனக்குத் தகாது. அதிலும், அவள் உனக்குத் தீங்குசெய்யாமல் வேறொருவன் தீங்குசெய்திருக்கையில் அவளைக் கொல்வது தகாது. இப்போது இந்தச் சிறுமி தன் புத்தி பூர்வகமாக என்மேல் அன்புவைக்கவில்லை. சரீரத்துக்குள் ஸஞ் சரிப்பவனாகிய அனங்கனாலல்லவோ இவள் ஏவப்பட்டிருக்கிறாள். கெட்ட நடக்கையுள்ளவனே! ராக்ஷஸர்களுடைய புகழைக் கெடுப் பவனே! உன் கட்டளையினாலேயே வந்த இந்தப் பயந்தவளாகிய உன் ஸகோதரி இப்போது என் ரூபத்தைப் பார்த்து என்மேல் ஆசைப்படுகிறாள். உன்னிடத்தில் இவள் அபராதப்படவில்லையே? மன்மதனாற் செய்யப்பட்ட குற்றத்திற்காக நீ இவளை இகழத்தகாது. துஷ்டஸ்வபாவமுள்ளவனே! நானிருக்கையில் நீ பெண்வதை செய்யத்தகாது. மனிதரைத் தின்பவனே! நீ ஒருவன் என் ஒருவ னோடு சண்டைக்கு வா. நான் ஒருவனாக உன்னை இப்போதே யமன் வீட்டுக்கு அனுப்புவேன். ராக்ஷஸனே! இப்போது என் பலத் தால் பீடிக்கப்பட்ட உன் தலை, மிகுந்த பலமுள்ள யானையின் காலால் மிதிக்கப்பட்டதுபோற் பிளந்துபோகட்டும். இப்போது யுத்தத்தில் என்னால் கொல்லப்பட்ட உன் உறுப்புக்களைக் கழுகுக ளும் பருந்துகளும் நரிகளும் மகிழ்ந்து தரையில் இழுக்கட்டும். மனிதர்களைப் புசிக்கின்ற உன்னால் முன்னர் எப்போதும் கெடுக் கப்பட்டிருந்த இவ்வனத்தை நான் இப்போது ஒரு நொடியில் ராக்ஷஸர் அற்றதாகச் செய்வேன். ராக்ஷஸனே! இப்போது உன் ஸஹோதரி, மலையைப்போன்ற உன்னை ஸிம்மம் மஹாகஜத்தை இழுப்பதுபோலப் பலமுறை நான் இழுப்பதைப்பார்க்கப்போகிறாள். ராக்ஷஸர்களில் பாவியே! நீ என்னாற் கொல்லப்பட்டபின், வனத் தில் ஸஞ்சரிக்கும் மனிதர்கள் இந்தவனத்தில் உபத்ரவமில்லாமல் ஸஞ்சரிப்பார்கள்' என்று சொல்ல, ஹிடிம்பன், 'மானிடனே! உன்னுடைய வீண் இரைச்சலாலும் தற்புகழ்ச்சியினாலும் என்ன பயன்? இதையெல்லாம் செய்கையாற்செய்தபின் புகழ்ந்துகொள் வாயாக. தாமதம் செய்யாதே. உன்னைப் பலமுள்ளவனாகவும் பராக்ரமமுள்ளவனாகவும் நினைக்கிறாயல்லவா? இப்போது என்னோடு எதிர்த்தபிறகு, நீ அதிக பலமுள்ளவனாயிருப்பதை அறியப்போ கிறாய். நான் இப்போது இவர்களைக் கொல்லப்போகிறதில்லை. இவர்

கள் ஸுகமாகத் தூங்கட்டும். கெட்டபுத்தியுள்ளவனே! இந்த நான் அப்ரியமாகப் பேசுகின்ற உன்னைத்தான் இப்போது கொல்லு கிறேன். உன் சரீரத்தினின்று வரும் இரத்தத்தைக் குடித்து விட்டு அதன்பிறகு இவர்களையும் கொல்வேன். எனக்குப் பிரியமில் லாததைச் செய்த இவளையும் அதன்பிறகு கொல்வேன்' என்று சொன்னான்.

இவ்வாறு சொல்லியபிறகு, ராக்ஷஸன், கோபத்துடன் கையை ஓங்கிக்கொண்டு, எதிரிகளை அடக்குகிறவனாகிய பீமஸேனனை எதிர்த் தோடினான். பயப்படத்தக்க பராக்ரமமுள்ள பீமன், எதிர்த்து ஓடி வரும் அவனால் வேகமாக ஓங்கப்பட்ட கையைச் சிரித்துக்கொண் டே துரிதமாகப் பிடித்தான். பீமன், அவனைப் பலாத்காரமாகப் பிடித்து, துள்ளுகின்ற அவனை ஸிம்மம் அற்பமிருகத்தை இழுப் பது போல் எட்டு விற்கிடைத் தூரம் இழுத்தான். பாண்டவனால் பலாத்காரமாகப் பிடிக்கப்பட்ட அவ்வரக்கன், உடனே கோபித்து, பீமஸேனனைக் கட்டிக்கொண்டு பயங்கரமான சப்தத்தைச்செய்தான். மிகுந்த பலமுள்ள பீமன், ஸுகமாகத் தூங்குகின்ற தன் ஸகோ தரர்களுக்குச் சப்தம் உண்டாக்கக் கூடாதென்று நினைத்து மறுபடி யும் அவனை பலாத்காரமாக இழுத்தான்; அந்த ராக்ஷஸனைக் கையிற் பிடித்துக்கொண்டு கருடன் ஸர்ப்பத்தை மூக்கினால் வாயில் பிடித் துக்கொண்டு போவதுபோல வெகுதூரம் வேறிடத்திற்குக் கொண்டுபோனான். அந்த ஹிடிம்பனும் பீமஸேனனுமாகிய இரு வரும் பலத்தினால் ஒருவரையொருவர் பிடித்து இழுத்தனர்; சிறந்த பராக்ரமத்தை வெளியிட்டனர். கோபங்கொண்ட இரண்டு மதம் பிடித்த அறுபது வருஷத்து யானைகள்போல் அவர்கள் அப்போது மரங்களை முறித்தனர்; கொடிகளை இழுத்தனர். வேகமும் பலமு முள்ள அவ்விருவரும் தொடைகளின் வேகக் காற்றினால் மரங்களைப் பெயர்த்தும் தொடைகளினால் கொடிப்பந்தல்களையெல்லாம் அறுத் தும் சப்தங்களினால் எங்குமுள்ள விலங்குகளையும் பறவைகளையும் பயப்படுத்தியும் பலத்தினால் கர்வித்து ஒருவரையொருவர் வதஞ் செய்யக் கருதினவர்களாயிருந்தனர். அப்போது, பீமனுக்கும் ராக்ஷ ஸனுக்கும், முன்னே தேவாஸுரயுத்தத்தில் வ்ருத்ராஸுரனுக்கும் இந்திரனுக்கும் நடந்ததுபோல, கொடிய சண்டை நடந்தது. பெருங்கிளைகளுள்ள மரங்களை முறித்துக் கோபத்தினால் அடித்துக் கொண்டனர். ஆச்சாமரங்களையும் பனைமரங்களையும் பச்சிலைமரங் களையும் மாமரங்களையும் ஆலமரங்களையும் மருதமரங்களையும் தான்றி மரங்களையும் [1] நக்ரோதமரங்களையும் புளியமரங்களையும் பேரீச்ச

1 ஆலின் ஒருவகை.

மரங்களையும் பலாமரங்களையும் இன்னும் எல்லா மஹாவிருக்ஷங்களையும் பிடுங்கியும், கற்களையும் முட்களையும் எடுத்தும், ஒருவர்மேல் ஒருவர் கோபத்தினால் யுத்தத்தில் அடித்தனர்; மரங்கள் நிறைந்த அவ்வனமெல்லாம், மரங்களில்லாமற் போனபோது, கற்களையும் புதர்களையும் முட்செடிகளையும் மலைகளின் சிகரங்களையும் ஆகாயத்தையளாவுகின்ற மலைகளையும் கற்குவியல்களையும் பாறைகளையும் பெயர்த்தெடுத்துப் பகையுடன் ஒருவரையொருவர் ஜயிக்கவிரும்பி யுத்தத்தில் மேலே எறிந்தனர். அவ்வனத்தைச் சுற்றி ஐந்துயோஜனைதூரம் கொடிகள் புதர்கள் கற்களில்லாமலும் மிருகங்களில்லாமலும் முழுவதுஞ் செய்தனர். ராஜஶ்ரேஷ்டரே! அந்த பீமராக்ஷஸர்களுடைய யுத்தத்தில் அந்த அழிவில்லாத வனம் சற்று நேரத்தில் ஆமைமுதுகுபோல் துலக்கமாக ஆகிவிட்டது. தொடைகளையும் கைகளையும் வருத்தி ஒருவரையொருவர் இழுத்தும், மேலேதூக்கியும், கீழேஇழுத்தும், பின்னால்இழுத்தும், வாய்ப்பேச்சில்லாமலே ஒருவர்க்கொருவர் கர்ஜனை செய்துகொண்டும், ஒருவரையொருவர் கட்டியிழுத்துக்கொண்டும், கற்களை ஒன்றோடொன்று மோதுவதுபோன்ற அடிகளினால் ஒருவரையொருவர் அடித்தனர். யுத்தத்திலுள்ள ஆவேசத்தினால், 'பூ! பூ!' என்ற சப்தம் வெளிப்பட்ட பயங்கரமான கைச்சண்டை, பலிசக்ரவர்த்திக்கும் இந்திரனுக்கும் நடந்ததுபோல, நடந்தது. அவர்களுடைய பெருஞ்சப்தத்தினால் விழித்துக்கொண்ட அந்தப் புருஷஶ்ரேஷ்டர்களாகிய பாண்டவர்களும் அவர்கள் தாயாரான குந்தியும் முன்னே நின்ற ஹிடிம்பையைக் கண்டனர்.

நூற்றறுபத்தாறுவது அத்தியாயம்.

ஹிடிம்பவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பிறகு குந்தியும் அவள் புத்திரர்களும் கண் விழித்துக்கொண்டு ஹிடிம்பனோடு பீமன் யுத்தஞ்செய்வதை ஹிடிம்பை முகமாகத் தெரிந்து, அவ்விடம் சென்றபோது ஹிடிம்பனைப் பீமன் கொன்றது.)

அந்தப் புருஷஶ்ரேஷ்டர்கள், குந்தியுடன்கூடக் கண்விழித்துக்கொண்டு, மானிடர்க்கரிதான ஹிடிம்பையின் அழகைக்கண்டு வியப்புற்றவராயினர். பிறகு, குந்தி, அவளுடைய மிகுதியான அழகைக் கண்டு திகைத்து, நயமாகவும் மெல்லவும் பின்வருமாறு இனிய சொற்களைச் சொல்லத்தொடங்கினாள்.

'தெய்வப்பெண்ணைப் போன்றவளே! பெண்ணரசியே! நீ யாருடையவள்? நீ யாவள்? என்ன காரியமாக வந்தாய்? எங்கிருந்து வருகிறாய்? நீ இந்த வனத்திற்கே தேவதையா? அல்லது அப்ஸரஸா? எதற்காக இங்கே நிற்கிறாய்? அதையெல்லாம் எனக்குச் சொல்' என்றாள். அதற்கு ஹிடிம்பை, 'இதோ நீ பார்க்கின்ற இருண்ட மேகத்திற்கொப்பான இந்தப் பெரியவனம், ஹிடிம்பனென்னும் ராக்ஷஸனுக்கும் எனக்கும் இருப்பிடம். அம்மா! பெண்களிற் சிறந்தவளே! என்னை அந்த ராக்ஷஸராஜனுடைய உடன் பிறந்தவளென்றும் உன்னையும் உன் புத்திரர்களையும் கொல்லவிரும்புகின்ற அவனால் அனுப்பப்பட்டவளென்றும் அறி. கொடிய எண்ணமுள்ள அவனுடைய சொல்லினாலேதான் நான் இங்கே வந்தேன். மெருகிட்ட பொன்போன்ற ஒளியுள்ளவனும் மிகுந்த பலசாலியுமான உன் மகனைக் கண்டேன். மேலானவளே! அதன்பின், எல்லாப் பிராணிகளின் உள்ளங்களிலும் சஞ்சரிக்கும் மன்மதனால் உன்புத்திரனைக்குறித்து ஏவப்பட்டு அவன் வசப்பட்டிருக்கிறேன். அதனால், மஹாபலசாலியான உன் புத்திரன் என் கணவனாக என்னால் வரிக்கப்பட்டான். அவனை இவ்விடம் விட்டுக் கொண்டுபோவதற்கும் ஆரம்பித்தேன். ஆனால், என்னால் முடியவில்லை. பிறகு, நான் தாமதிப்பதைக் கண்டு அந்த ராக்ஷஸன் தானே இந்த உன் புத்திரர்களனைவரையும் கொல்வதற்கு வந்தான். புத்திசாலியும் மஹாத்மாவும் எனது நேசனுமாகிய உன் புதல்வனால் அவன் பலாத்காரமாக இங்கிருந்து கசக்கிக் கொண்டுபோகப்பட்டான். இவ்வாறு யுத்தத்தில் பராக்ரமத்தைக் காண்பிக்கின்றவர்களும் மிகுந்த வேகமுள்ளவர்களும் ஒருவரையொருவர் இழுப்பவர்களும் கர்ஜிப்பவர்களுமான இந்த நர ராக்ஷஸர்களைப் பார்' என்று சொன்னாள்.

அவள்சொல்லைக் கேட்டதும், வீரர்களாகிய யுதிஷ்டிரரும் அர்ஜுனனும் நகுலனும் ஸஹதேவனும் எழுந்தனர். அவர்கள், ஒருவரையொருவர் கட்டிக்கொண்டு இழுக்கிறவரும் ஜயத்தைவிரும்புகிறவரும் இரண்டு ஸிம்மங்களைப்போல மிகுந்த வலிமையுள்ளவருமாகிய அவ்விருவரையும் கண்டார்கள். அப்போது, ஒருவரையொருவர் கட்டிக்கொண்டு பலமுறை இழுத்துக் காட்டுத் தீயின் புகைக்கு ஒப்பான பூமியின் தூளியைக் கிளப்பினர். தரையின் தூசியினால் மூடப்பட்டவர்களும் மலைபோன்றவர்களுமாகிய அவர்கள், பனியினால் மூடப்பட்ட இரண்டு குன்றுகளைப்போலக் காணப்பட்டனர். அப்போது ராக்ஷஸனால் பீமன் பிடிக்கப்படுவதைக் கண்டு, அர்ஜுனன், மெல்ல நகைத்துக்கொண்டு, 'பீமா! சிறந்த கைகளுள்ளவனே!

அஞ்சாதே. ச்ரமத்தினால் களைத்துப்போன நாங்கள், பயங்கரமான உருவமுள்ள ராக்ஷஸனோடு நீ எதிர்த்ததை அறியாமற்போனோம். குந்திபுத்ரனே! உனக்கு உதவிசெய்வதற்கு நானிருக்கிறேன். ராக்ஷஸனைத் தள்ளிவிடுவேன். நகுலனும் ஸஹதேவனும் தாயாரைக் காப்பாற்றுவர்' என்று சொல்ல, பீமஸேனன், 'சும்மா பார்த்துக் கொண்டிரு. நீ அவசரப்படவேண்டாம். என் கைக்குள் அகப்பட்ட இவன் மறுபடி ஜீவிப்பது எக்காலமுமில்லை. 'பீமஸேனன்கைக்குள் அகப்பட்ட ராக்ஷஸன் இறந்துபோகாமல், அர்ஜுனனது பராக்கிரமத்தினால் இறந்தான்' என்ற சொல் வரத்தகாது. அர்ஜுனா! இந்த ராக்ஷஸன் நம்மை ஒருபோதும் கொல்லமுடியாது. உயிருடன் இவனை விடமாட்டேன். பரதச்ரேஷ்டனே! பயப்படாதே' என்று சொல்ல, அர்ஜுனன், 'பீமனே! கொடிய ராக்ஷஸனோடு இரவின் முன்பாகத்திலேயே சேர்ந்திருக்கிறாய். ராத்திரி முடிந்தது; இன்னமும் பெருஞ்சண்டை முடிவாகவில்லை. பீமனே! இந்தப் பாவியான ராக்ஷஸன் வெகுநேரம் ஜீவித்திருப்பானேன்? சத்துருக்களை அழிப்பவனே! போகவேண்டியதாயிருக்கையில் இங்கே அதிகநேரம் நிற்கமுடியாது. கிழக்குச் சிவக்கப்போகிறது. காலைச் சந்தி வரப்போகிறது. ருத்திரருடைய காலமாகிய ஸந்தியாகாலத்தில் ராக்ஷஸர்கள் இன்னும் அதிக பலவான்களாவார்கள். பீமனே! துரிதப்படு; விளையாடாதே. பயங்கரமான ராக்ஷஸனைக்கொல்; மாயையை மிகுதியாகச்செய்வான். கைகளின் வலிமையை உபயோகப்படுத்து. உன்னுடைய மஹிமை உனக்குத்தெரியும். முன்னே மிகுந்த பலமுள்ள விருத்ராஸுரனை இந்திரன் கொன்றதுபோல மனிதர்களுடைய நன்மைக்காக ராக்ஷஸனைக்கொல். அவ்வாறின்றி, யுத்தத்தில் இந்த ராக்ஷஸனை நீ கஷ்டமாக நினைக்கிறாயாயின், உனக்கு நான் உதவிசெய்கிறேன். விரைவாகமட்டும் இவன் கொல்லப்படவேண்டும். வ்ருகோதரனே! அல்லது, நானே இவனைக் கொன்றுவிடுவேன். வேலைசெய்து களைப்புற்ற நீ இப்போது நிற்பது நலம்' என்று சொன்னான்.

அர்ஜுனனால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட பீமன், கோபத்தினால் ஜ்வலிப்பவன்போலாகி, ப்ரளயகாலத்திலுள்ள வாயுவைப் போன்ற பலத்தை எடுத்துக்கொண்டான். பிறகு, பீமன் கோபங்கொண்டு மேகம்போன்ற அவ்வரக்கனுடைய தேகத்தைத் தூக்கி வேகமாக நூறுமுறை சுழற்றினான். சிறந்த கைகளையுடைய பீமஸேனன் கோபித்து ராக்ஷஸனுடைய சரீரத்தைச் சுழற்றிக்கொண்டும் அடிக்கடி கர்ஜித்துக்கொண்டும் பின்வருமாறு சொல்லவும் சொன்னான். 'நீ மனிதர்களுடைய மாம்ஸங்களினால் வீணாகப்

பருத்திருக்கிருய்; வீணாக வளர்ந்திருக்கிருய்; வீண் எண்ணமுள்ளவன். ஆதலால், நீ [1] வீண்மரணத்துக்குத் தகுதியுள்ளவன். இப்போது சும்மாஇரு. இந்த வனத்தை உபத்திரவமான சத்துருவில்லாமல் க்ஷேமமாகச்செய்துவிடுவேன். ராக்ஷஸா! மறுபடியும் மனிதரைக் கொன்று தின்னமாட்டாய்' என்றுசொல்லி, அவனைத் தரையில் தேய்த்துக் கைகளினல் கசக்கி ஆட்டைக்கொல்வதுபோலச் சீக்கிரமாகக்கொன்ருன். அவன், பீமனுல் கொல்லப்படும்போது, ஜலத்தினல் நனைக்கப்பட்ட பேரிகையைப்போல அவ்வனத்தையெல்லாம் நிரப்பிக்கொண்டு பேரிரைச்சல் இரைந்தான். பலசாலியான பீமன் அவனைக் கைகளினல் அமுக்கியெடுத்து அவனுடைய அந்தத்தலையைத் திருகிக் கழுத்துடன் அதைஎடுத்துவிட்டான்; அவன்தலையைப்பெயர்த்தபிறகு, அதைக் கழுத்துடன் மேலே எறிந்தான். பீமஸேனனுல் எறியப்பட்ட அந்த ராக்ஷஸனுடைய தலையானது காதுகளும் கண்களும்போனதும் நாவில்லாததும் பற்களில்லாததும் ரக்தத்தினல் நனைக்கப்பட்டதுமாகக் காணப்பட்டது. அங்கே, ராக்ஷஸன், கைகளை நீட்டி இழுக்கப்பட்டும் மாம்ஸமும் தோலும் உட்புறங்களும் கிழிக்கப்பட்டும் வஜ்ராயுதத்தினல் அடிப்பட்டவன்போலத் தலையில்லாத உடலாக இருந்தான். ஹிடிம்பன் கொல்லப்பட்டதைக்கண்டு, அந்தப் பலசாலிகளான பாண்டவர்கள் மகிழ்ந்தனர். அந்த ராக்ஷஸன் யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டதைக்கண்டு, அந்த ஹிடிம்பையும், கண்ணுக்குத் தெரியாதவர்களாக ஸ்வர்க்கத்திற் சேர்ந்திருந்த ரிஷிகள் சாரணர்கள் முதலியவர்களும் ஸந்தோஷமடைந்து, 'நல்லது நல்லது' என்று அந்தப்பீமனைக் கொண்டாடினர். யுதிஷ்டிரர் முதலான ஸஹோதரர்களும் ஸந்தோஷமடைந்து சத்ருஸம்ஹாரஞ்செய்த புருஷஸிம்மமான பீமஸேனனைக் கௌரவப்படுத்தினர். அர்ஜுனன், பயப்படத்தக்க பராக்ரமமுள்ள மஹாத்மாவான பீமஸேனனைப் பூஜித்து, மறுபடியும் அவனைநோக்கி, 'பிரபுவே! இந்த வனத்திற்கு அருகில் நகரமிருப்பதாக நான் நினைக்கிறேன். துரிதமாகச் செல்வோம். உனக்கு ஸுகமுண்டாகட்டும். துரியோதனன் நம்மை அறியாமலிருக்கவேண்டும்' என்று சொன்னன். பிறகு, மஹாரதர்களாகிய அந்தப் புருஷச்ரேஷ்டர்களனைவரும், 'அப்படியே' என்று சொல்லித் தாயாருடன்கூடப் புறப்பட்டனர். ராக்ஷஸியான ஹிடிம்பையும் புறப்பட்டாள்.

---

1 ஸ்வர்க்கம் முதலியன இல்லாத மரணம்.

நூற்றறுபத்தேழாவது அத்தியாயம்.

ஹிடிம்பவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பீமன் ஹிடிம்பையைக்கொல்ல ஆரம்பித்ததைத் தர்மராஜர்தடுத்ததும், அவள் தான் ராக்ஷஸத்தன்மையில்லாதவளென்றும் வருங்கால உணர்ச்சி உடையவளென்றும் தெரிவித்ததும், பிறகு அவளை அங்கீகரிக்கும்படி பீமனுக்குக் குந்தி கட்டளையிட்டதும்.)

அந்த ராக்ஷஸனுடைய ஸஹோதரியாகிய ஹிடிம்பையென்னும் அந்த ராக்ஷஸி, பேசாமல் அந்தப் பாண்டவர்களை நோக்கியே சென்றாள்; பிறகு, குந்தியையும் பாண்டுபுத்ரரான தர்மராஜரையும் வணங்கி அனைவரையும் கௌரவித்த பிறகு, பீமஸேனனைப் பார்த்து, 'நான் உன்னைப் பார்த்தமாத்திரத்தினாலேயே மன்மதனுக்கு வசப்பட்டேன். அந்த நான் என் சகோதரனுடைய கொடியசொல்லை விட்டுவிட்டு உன்னையே அனுஸரித்திருக்கிறேன். மிக்க பயங்கரனான ராக்ஷஸன்விஷயத்தில் உன் செய்கையைக் கண்டேன். நான் பணிவிடை செய்துகொண்டு உன் சரீரத்தை அனுபவிக்க விரும்புகிறேன்' என்றாள். பீமன், அதைக்கேட்டு, 'ராக்ஷஸர்கள் பிறரை மயங்கச்செய்கின்ற வஞ்சகத்தைக் கைக்கொண்டு பகைமையை மனத்திலேயே வைத்திருப்பர். ஹிடிம்பையே! நீ உன் ஸகோதரன்போன இந்தவழியே செல்' என்று சொன்னான். யுதிஷ்டிரர், 'ஆண்சிங்கமே! பீமனே! நீ கோபித்திருந்தபோதிலும் பெண்வதை செய்யாதே. பாண்டவனே! உன் சரீரத்தைக் காத்துக்கொள்வதினும் அதிகமாகத் தர்மத்தைக் காப்பாற்று. கொல்லுகிற எண்ணத்தோடுவந்த மஹாபலசாலியான ராக்ஷஸனையே கொன்றாய். அந்த ராக்ஷஸனுடைய சகோதரி கோபித்து நம்மை என்ன செய்யலாம்?' என்று சொன்னார். பிறகு, ஹிடிம்பை குந்தியையும் குந்திபுத்திரரான யுதிஷ்டிரரையும் வந்தனஞ்செய்து கைகூப்பிப் பின்வருமாறு சொல்லத்தொடங்கினாள்.

'அம்மா! இவ்வுலகத்தில் பெண்களுக்கு மன்மதனாலுண்டான துயரத்தைப்பற்றி நீ அறிவாயே? சிறந்தவளே! அஃது இப்போது பீமஸேனன்விஷயமாக எனக்கு வந்திருக்கிறது. அந்தப் பெருந்துக்கமானது காலத்தை எதிர்பார்த்து என்னால் பொறுக்கப்பட்டிருந்தது. அந்தக் காலம் இதோ வந்திருக்கிறது. எனக்கு ஸௌக்கிய லாபம் வரப்போகிறது. மேலானவளே! வேண்டியவர்களையும் ஸ்வதர்மத்தையும் உறவினரையும் விட்டு, புருஷச்ரேஷ்டனான உன்னுடைய இந்தப்புத்திரன் கணவனாக என்னால் வரிக்கப்

பட்டான். புகழ்பெற்ற நான் இந்த வீரனாலும் உன்னாலும் நிரா கரிக்கப்பட்டால் பிழைத்திரேன். இதனை உண்மையாக உனக்குச் சொல்லுகிறேன். உத்தம ஸ்திரீயே! அதனால், நீ என்னைத் தெரியாதவளென்றாவது அன்புள்ளவளென்றாவது அனுஸரித்தவளென்றாவது நினைத்து என்மீது தயைசெய்யத் தகுதியுள்ளவளாயிருக்கிறாய். மிகுந்த பாக்யமுள்ளவளே! என் கணவனாகிய இந்த உன் புத்திரனோடு என்னைச் சேர்த்துவை. தேவதாரூபமுள்ள அவனை எடுத்துக்கொண்டு என் இஷ்டப்படி செல்வேன்; மறுபடியும் கொண்டுவந்து விடுவேன். சிறந்தவளே! என்னிடத்தில் நம்பிக்கை வை. என் ஸஹோதரன் என்னை அனுப்பின ஸமயத்தில் முதலிலேயே நான் இவனை அடைந்திருப்பேன். என் ஸஹோதரன், ராத்திரியில் பீமஸேனனைக் கொல்லக்கருதினதினால் உடனே வந்துவிட்டான். அவன் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு பராக்ரமஞ்செய்தானோ எவ்வளவுக்கெவ்வளவு எதிரியை ஆக்ரமித்தானோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு நான் பாண்டவனைப்பற்றி மன்மதனால் மோகமடைந்தேன். அம்மா! அரசியே! நான் ராக்ஷஸி அல்லேன். நான் இரவில் சஞ்சரிப்பவளல்லேன்; நான் ஸாலகடங்கடி என்னும் ஈஸ்வரி. ராக்ஷஸனுக்குச் சகோதரியாயிருப்பது மாத்திரமே. சிறு பெண்ணும் தேவதைபோன்ற ரூபமுள்ளவளுமாகிய நான் உன் புத்திரனுடன் சேர்ந்து அவனை முன்னிட்டு உங்கள் எல்லாருக்கும் பணிவிடை செய்யப்போகிறேன். புருஷஸிம்மங்களே! நீங்கள் அஜாக்ரதையாயிருக்கும்போது ஜாக்கிரதையோடு கவனித்துக்கொண்டும் அடிமையைப்போல எப்போதும் பணிவிடை செய்துகொண்டும் ஆபத்காலத்தில் உங்களைக் கரையேற்றிவைப்பேன். புண்ணியஞ்செய்தவர்களைத் தேவவிமானம் வஹிப்பதுபோல் உங்களை என் முதுகினால் எடுத்துச்செல்வேன். நீங்கள் அனுக்ரஹஞ்செய்யுங்கள். பீமஸேனன் என்னை அடையக்கடவன். நான் இவ்வாறு சொல்லியும் என் காரியத்தைப் பற்றி முன்போலவே நிராகரிக்கப்படுவேனாயின் இந்தப் பூமியிலுள்ள பாபலோகங்களுக்குப் போவேனென்பதில் ஸந்தேகமில்லை. நான் மனத்தினால் நினைத்து எக்காலத்திலுமுள்ள எல்லாவற்றினையும் அறிவேன். இந்த ஆபத்தைத் தாண்டுவித்தால் மட்டும் நான் உயிரை வைத்திருப்பேன்; மற்றொன்றினாலும் வைத்திரேன். தர்மந்தெரிந்தவன் எல்லாவற்றையும் அங்கீகரித்து நடத்தவேண்டும். ஆபத்தில் உயிரைக் காப்பவன் எவனோ அவன்தான் தர்மமறிந்தவரிற் சிறந்தவன். தர்மத்திலிருப்பவர்களுக்கு வரும் ஆபத்துத் தர்மத்திற்கே அபாயமென்று சொல்லப்படுகிறது. புண்ணியத்தினாலேதான் மனிதன் ஒருயிரைக்

காப்பாற்றுகிறான். உயிரைக் காப்பதும் புண்ணியந்தான். எந்த வகையினாலாவது தர்மத்தையே செய்தல்வேண்டும். அதில் இகழ்ச்சியில்லை. இந்த ஸமயத்தில் எல்லாவற்றிலும் பெரிதான காமத்தினால் பீடிக்கப்பட்ட பெண்ணாகிய என்னையும் காப்பாற்று. ஸாதுக்கள் தர்மார்த்தகாமமோக்ஷங்களாகிய நான்கு புருஷார்த்தங்களுக்குமே தயைசெய்வார்கள். தர்மத்தினிடம் அன்புள்ள ரிஷிகள் அப்படிச் செய்வதைத் தர்மமென்று சொல்லுகின்றனர். நான் திவ்ய ஞானத்தினால் நடந்தவற்றையும் இனி நடப்பனவற்றையும் அறிகிறேன். ஆதலால், உங்களுக்கு நன்மையைச் சொல்லப்போகிறேன். ஒரு சிறந்த தடாகம் ஸமீபத்திலிருக்கிறது. இப்போது அந்தத் தடாகத்திற்குச் சென்று ஸ்நானஞ்செய்து மரத்தின்கீழ்ப் படுத்திருந்து, நாளைக்காலையில் ஜகத்ப்ரபுவும் தாமரை இதழ்போன்ற கண்களையுடையவரும் [1] மஹாத்மாவுமாகிய வ்யாஸபகவான் எதிர்வந்து தோன்றக்கண்டு, துயரத்தை நீக்கப்போகிறீர்கள். துரியோதனனால் ஊரைவிட்டுப் போனதும் வாரணாவதத்தில் கொளுத்தப்பட்டதும் விதுரரால் நீங்கள் காப்பாற்றப்பட்டதும் அவருக்கு ஞானக்கண்ணினால் தெரிந்திருக்கின்றன. அவர் உங்களுக்குச் சாலிஹோத்ரரிஷியின் ஆஸ்ரமத்தில் வாஸத்தை விதிக்கப்போகிறார். இந்தப் புண்ணியவிருக்ஷம் மழை காற்று வெயில்களைக் காக்கக்கூடியது. இந்த ஜலத்தைக் குடித்தவுடன் பசிதாகங்கள் போய்விடும். இந்தத் தடாகமும் இந்த மரமும் சாலிஹோத்ரமஹரிஷியின் தவத்தினால் உண்டாக்கப்பட்டவை. காரன்னங்களும், நாரைகளும், ராஜஹம்ஸங்களும், ஆண் பெண் அன்றில்களும் கந்தர்வர்களின் குரலோடொத்த இனிய கீதங்களைப் பாடுகின்றன' என்றாள்.

அவளுடைய அந்த வாக்கியத்தைக் கேட்டு, குந்தி, சிறந்த பேரறிவாளரும் எல்லாத்தர்மங்களிலும் நிபுணருமான யுதிஷ்டிரரைப் பார்த்து, 'பாரதனே! தர்மவான்களிற்சிறந்த நீ நான் சொல்வதைக்கேள். இந்த ராக்ஷஸியானவள் தன் வசத்தினால் தர்மத்தைச் செவ்வையாகச் சொல்லுகிறாள். கருத்தில் கெட்டவளாயிருந்தால் ராக்ஷஸி பீமனை என்ன செய்யலாம்? நீ அங்கிகரிக்கும்பக்ஷத்தில் இவள் புத்ரோத்பத்தியைப்பற்றி வீரனான பீமனை அடையட்டும்' என்று சொன்னாள். பிறகு, யுதிஷ்டிரர், 'ஹிடிம்பையே! நீ சொல்வது ஸரிதான். இந்த விஷயத்தில் ஸம்சயம் இல்லை. அழகிய இடையுள்ளவளே! ஆனால், நான் எவ்வாறு சொல்வேனோ அவ்வாறு நீ தர்மத்திலிருக்கவேண்டும். பிரியமான

1 'மகத்பூதம்' என்பது மூலம்.

வளே! நீ ஒவ்வொருநாளும் கடமைகளை முடித்துக்கொண்டு ஸ்நானஞ்செய்து பரிசுத்தையாகி இனிய ரூபத்தோடிருந்து, பீமஸேனனும் ஸ்நானஞ்செய்து கடமைகளை முடித்து உத்ஸாஹத்திற்குரிய மங்களங்களைச் செய்துகொண்டபின், இவனைத் தினந்தோறும் அடையக்கடவாய். மனோவேகமுள்ள நீ பகற்காலங்களில் இஷ்டப்படி இவனுடன் ஸஞ்சரி. ஆனால், ஒவ்வொரு ராத்திரியிலும் இந்தப் பீமஸேனனை நீ கொண்டுவந்து விடவேண்டும். ஸந்தியாகாலத்துக்கு முன்னமே இவன் விடப்படவேண்டியவன்; எப்போதும் காப்பாற்றப்படவேண்டியவன். நீ கர்ப்பம் தரிக்கிறவரையில் இப்படியே பீமனோடு ரமித்துக்கொண்டிரு. பிரியமானவளே! உனக்கு இது நியமம். எந்தக்காலமும் அனுகூலையாயிருந்து அஜாக்ரதையை விட்டுப் பணிவிடை செய்யவேண்டும். நன்மையையே செய்யவேண்டும்' என்று சொன்னார்.

நூற்றறுபத்தேட்டாவது அத்தியாயம்.

ஹிடிம்பவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பாண்டவர்கள் ஹிடிம்பையோடு சாலிஹோத்ரஸரஸுக்குப்போக அவர் அவர்களுக்கு ஆதித்தியஞ்செய்ததும், வியவஸ்தைசெய்துகொண்டு பீமன் ஹிடிம்பையை விவாஹஞ்செய்துகொண்டதும், அவளோடு அனேக இடங்களில் சென்றுவந்ததும், வியாஸர்வந்து குந்தியை ஸமாதானஞ்செய்து போனதும்.)

யுதிஷ்டிரர்சொல்லைக்கேட்டுப் பீமனையடைந்த அந்த ஹிடிம்பை, குந்தியைத் தன் சரீரத்தில் ஏற்றிக்கொண்டு பீமார்ஜுனர்களுக்கு இடையிற் செல்லுகின்றவளும் நகுலஸஹதேவர்களுக்கு முன் செல்லுகின்றவளும் யுதிஷ்டிரரைத் தனக்கு முன்னிட்டுக்கொண்டவளுமாக ஜலத்தைத்தேடி ரமணீயமான சாலிஹோத்திரஸரஸை அடைந்தாள். மாத்தினடிக்குச்சென்று அதை வீட்டைப்போல் விளக்கிப் பாண்டவர்களுக்கு இலைகளினால் வஸிக்குமிடம் கட்டித் தனக்கும் குந்திக்கும் ஒருபுறத்தில் இடஞ்செய்தாள். பிறகு, பசிதாகத்தினால் பீடிக்கப்பட்ட பாண்டவர்கள் ஸ்நானஞ்செய்து பரிசுத்தர்களாகி ஸந்தியாவந்தனஞ்செய்து தாகத்திற்காக ஜலத்தை மாத்திரம் உட்கொண்டனர். அப்போது, சாலிஹோத்திரமஹரிஷி அங்கே பாண்டவர்கள் பசித்திருப்பதை அறிந்து மிகுதியான அன்னபானங்களை மனத்தினால் நினைத்தார். அப்போது அந்தப் பாண்டவர்களனைவரும், குந்தியுடன் சயனம் பண்ணிக்கொண்டு, அரக்குமாளிகையில் நடந்ததையும் ராக்ஷஸன் செய்ததையும் இன்

னும் பலவிதமான கதைகளையும் சொல்லி, பேச்சுமுடிந்தபோது, ராஜபுத்திரியானகுந்தி, பாண்டுபுத்திரனான பீமஸேனனை நோக்கிச் சொல்லலானாள்.

'உனக்குப் பாண்டுமஹாராஜர் எப்படியோ அப்படியே ஜ்யேஷ்ட ஸஹோதரனான யுதிஷ்டிரனும் பூஜிக்கத்தக்கவன். நான் தர்மந் தெரிந்த இந்த யுதிஷ்டிரனுக்கும் பூஜிக்கத்தக்கவள். ஆதலால், உனக்கு மிகவும் பூஜிக்கத்தக்கவள். யுவராஜனே! அதனால், பாண்டுவின் ப்ரீதிக்காக என்விருப்பத்தைச்செய். வ்ருகோதரனே! பாவியும் புத்தித் தேர்ச்சியில்லாதவனுமாகிய துரியோதனனால் அபகாரஞ்செய்யப்பட்ட நான் அந்த அபகாரத்திற்குப் பரிஹாரத்தைக் காணுமலிருக்கிறேன். சில தினங்களில் யோகக்ஷேமம் உண்டாகும். ஆதலால், பயமில்லாததும் பிறர் வரக்கூடாததுமாகிய இந்த இடத்தில் நாம் க்ரமமாக வஸிப்போம். வ்ருகோதரனே! இது மற்றொரு பெருந்துயரமும் தர்மசங்கடமுமாயிருக்கிறது. சிறந்த பிரஜ்ஞையுள்ளவனே! உன்னைப் பார்த்தவுடன் மன்மதனால் தூண்டப்பட்ட இந்தப் பெண், தர்மத்தை முன்னிட்டு யுதிஷ்டிரனிடமும் என்னிடமும் வேண்டிக் கொண்டிருக்கிறாள். தர்மத்திற்காக நீ இவளுக்குப் புத்திரனைக் கொடு. அந்தப் புத்திரன் நமக்கு நன்மையைச் செய்வான். மறுமொழியை நான் விரும்பவில்லை. நாங்களிருவரும் சொல்வதைச் செய்' என்றாள்.

பீமஸேனன், அதைக்கேட்டு ஆகட்டுமென்று பிரதிஜ்ஞை செய்து, 'உன் கட்டளையை வேதவிதியென்றே நினைத்துச் செய்வேன்' என்றுசொன்னான். ஸஹோதரர்கள் நடுவில் அந்த ராக்ஷஸியைப் பார்த்து நேராகவும் சொல்லத் தொடங்கினான். 'ராக்ஷஸியே! நான் உனக்கு ஸத்தியத்தோடுகூடிய ஒருவ்யவஸ்தையைச் சொல்லுகிறேன்: கேள். சிறந்தவளே! அழகிய இடையுள்ளவளே! எவ்வளவு காலத்தில் உனக்குப்புத்திரோத்பத்தி நேரிடுமோ அவ்வளவு காலம் வரையில் உன்னுடன்கூடச் சஞ்சரிப்பேன். முக்கியமாக உன்னுடைய அற்பத்தனத்தை என்னிடத்தில் வெளிப்படுத்தாதே. பெண்ணரசி! உத்தமஜாதிப் பெண்களுடைய குணங்களை பொருந்தினவளாக என்னை அடையக்கடவாய்' என்றான். அந்த ஹிடிம்பையென்னும் ராக்ஷஸி, 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று பிரதிஜ்ஞைசெய்து பகலில் தன் வீடுசென்று அரசர்களுக்குரிய உணவுகளைக் கொண்டுவந்தாள். அந்த ஹிடிம்பை அழகியரூபத்துடன் பீமஸேனனைத் தூக்கிக்கொண்டு விளையாடுவதற்காக மேலே சென்றாள். உயர்ந்த ரூபத்தையெடுத்து எல்லா ஆபரணங்களையும் அணிந்துகொண்டு மிருகங்களும் பக்ஷிகளும் சப்திக்கின்ற அழ

கான மலைச்சிகரங்களிலும் ரமணீயமான தேவாலயங்களிலும் மிக்க இனிமையாக ஸம்பாஷணைசெய்து எந்தக் காலமும் பீமஸேனனை ஸந்தோஷப்படுத்திக்கொண்டிருந்தாள். அவ்வாறாகவே, போகமுடியாத காடுகளிலும், மலைகளிலும், மரங்களிலும், மலைச்சரிவுகளிலும், தாமரைப் புஷ்பங்களும் நீலோத்பலங்களும் அடர்ந்த அழகான தடாகங்களிலும், வைடூரியக்கல்மயமான மணல்களையுடைய ஆற்றுத் தீவுகளிலும், அழகான தேவதாவனங்களிலும், மலைச்சிகரங்களிலும், அழகான துறைகளும் காடுகளும் ஜலங்களுமுடைய காட்டாறுகளிலும், மணிகளும் பொன்னும் நிரம்பிய நகரப்பிரதேசங்களிலும், யக்ஷர்களுடைய இடங்களிலும், குலபர்வதங்களின் சிகரங்களிலும், எக்காலங்களிலும் காய்த்த மரங்களோடுகூடிய மானஸ ஸரோவரத்தின் காடுகளிலும் மிக்க அழகுள்ள ரூபத்தைத்தரித்துப் பீமனைச் சந்தோஷிக்கச்செய்தாள். புண்ணியஞ்செய்தவன் அப்ஸரஸுடன்கூட ஸ்வர்க்கத்தில் எவ்வாறு மிக்க ஸந்தோஷத்துடன் இருப்பனோ அவ்வாறே சிறந்த தேஜஸுள்ள பீமஸேனன் மிக்க அதிகமான ஸந்தோஷத்தையடைந்து அவளுடன்கூடி ரமித்தான். அழகாயும், பொன்னும் ரத்னமும்சேர்ந்த மேகலையுள்ளதாயும் இருக்கிற அவளுடையநிதம்பத்தை அடிக்கடி மர்த்தனஞ்செய்து பீமன் திருப்தியடையவில்லை. மனோவேகமுள்ள அவள் அவ்வாறு ஆங்காங்கு பீமனை ஸந்தோஷப்படுத்திக்கொண்டு அவனால் தானும் அடிக்கடி சந்தோஷமடைந்து உத்ஸாஹத்துடன் ரமித்தாள். அவள் பகற்காலங்களில் பீமஸேனனுடன் ரமித்து, இராக்காலங்களில் அவனை வீட்டில் கொண்டுவந்து அவன் தாயாரிடம் காண்பித்தாள். அவ்வாறு, பீமஸேனன் ஒவ்வொருநாளும் ஸஹோதரர்களுடன் தூங்கிக்கொண்டிருந்தான். அவளும் குந்திக்குப் பணிவிடைசெய்துகொண்டு அவள் பக்கத்திலேயே இரவுமுழுவதும் வஸித்துக்கொண்டு சாப்பாட்டையும் வாய்க்குத் தாம்பூலம் வாசனை முதலான போகப் பொருள்களையும் கொண்டுவருவாள்.

அந்த ராத்திரி நீங்கினவுடன், த்ருடமான நியமமுள்ளவரும் சிறந்த பிரஜ்ஞையுள்ளவரும் திவ்யஞானமுள்ளவரும் சிறந்த தவம் உள்ளவருமாகிய வியாஸர் வந்தார். மஹாத்மாவும் நன்மையைச் செய்பவருமாகிய க்ருஷ்ணத்வைபாயனரை நமஸ்காரஞ்செய்து, அந்தப் பாண்டவர்களும் குந்தியும் அவள் மருமகளான ஹிடிம்பையுமாகிய அனைவரும் கைகூப்பி நின்றனர். அந்த வியாஸர், 'பரதஶ்ரேஷ்டர்களே! த்ருதராஷ்டிரபுத்திரர்கள் தாங்கள் நன்றாக வாழ்ந்துகொண்டு உங்களை அதர்மமாக ஊரைவிட்டு ஓட்டினரென்பது எனக்கு முன்னமே மனத்தில் தெரிந்தவிஷயம்.

அதனை அறிந்துதான் உங்கள் விஷயத்தில் உயர்ந்த நன்மையைச் செய்யக்கருதி வந்திருக்கிறேன். நீங்கள் வ்யஸனப்படவேண்டாம். இவையெல்லாம் உங்களுடைய ஸுகத்திற்கேயாகும். வீரர்களே! நண்பர்களைப் பிரிக்கும்செய்கையை நீங்கள் பூர்வஜன்மத்தில் செய்திருக்கிறீர்கள். அதன்பயனாக இது நேர்ந்திருக்கிறது. பகைவரைப் பரிதபிக்கச் செய்பவர்களே! நீங்கள் வ்யஸனப்படவேண்டாம். தீவினைப்பயன் முடிந்தபிறகு, நீங்கள் பழையநிலைமையுள்ளவர்களாகவே உறவினருடன் சொந்தராஜ்யத்தில் விளையாடிக்கொண்டிருப்பீர்கள்; ஐயமில்லை. வேண்டியவர்கள் தாழ்ந்தவர்களிடத்திலும் குழந்தைகளிடத்திலும் நேசம்வைக்கின்றனர். ஆதலால், இப்போது எனக்கு உங்களிடத்தில் ஸ்னேகம் அதிகமாயிருக்கிறது. நான் ஸ்னேஹத்தை முன்னிட்டு எந்த நன்மையைச் செய்யக்கருதுகிறேனோ அதைச் சொல்லுகிறேன்; கேளுங்கள். என்வரவை எதிர்பார்த்து இங்கேயே மறைவாக வாஸஞ்செய்யுங்கள். இது சாலிஹோத்ரரிஷியின் தவத்தினால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட தடாகம். இந்த ஜலம் அழகானது. பசி தாகம் களைப்புக்களைப் போக்குவது. காரியத்தைநாடி ஆறுமாதம் வரையில் சௌக்கியமாக இங்கே ஸஞ்சரியுங்கள்' என்றுகூறி, வீரர்களான அந்தப் பாண்டவர்களைத் தேற்றி அன்புடன் தழுவிக்கொண்டு, பின்பு, அந்தப் பிரபு, குந்தியையும், 'மருமகளே! அழாதே! அழாதே!' என்ற சொல்லைச் சொல்லித் தேற்றத்தொடங்கினார். 'ஜீவிக்கிற புத்ரர்களையுடையவளே! தர்மந்தவறாதவனும் தர்மராஜனும் உனது புத்திரனுமான இந்த யுதிஷ்டிரன் பூமியிலுள்ள அரசர்களனைவரையும் ஆளப்போகிறான். இவன் பூமிமுழுவதையும் தர்மத்தினால் ஜயித்துத் தர்மத்தைச்செய்து புலன்களையடக்கி மலைகளும் காடுகளுமடங்கிய சிறந்த பூமிமுழுமையையும் பீமார்ஜுனர்களுடைய பலத்தினால் தன்வசத்தில் வைத்துக்கொண்டு ஆளப்போகிறான். இது திண்ணம். உனக்கும் மாத்ரிக்கும் புத்திரர்களும் லோகப்ரஸித்தர்களுமான இவ்வைவரும் உலகத்தில் புகழ்பெற்று அப்போது தங்கள் தேசத்தில் ஸந்தோஷமான மனத்தோடு ஸுகமாக விளையாடப்போகின்றனர். இந்தப் புருஷஶ்ரேஷ்டர்கள், இந்தப் பூமியை ஜயித்து நிரம்பின தக்ஷிணையுள்ள ராஜஸூயம் அஶ்வமேதம்முதலிய யாகங்களைச்செய்யப் போகின்றனர். உன் புத்ரர்கள் தனத்தாலும் சௌக்யத்தாலும் வேண்டியவர்களைச் சிறப்பித்துப் பித்ருபிதாமஹ பரம்பரையாகவந்த ராஜ்யத்தை அடையப்போகின்றனர். தாமரை இதழ்போன்ற கண்களையுடைய உன் மருமகள் கமலபாலிகையென்று பெயருள்ளவள். இவள் பீமன் வசத்திலிருந்துகொண்டு ஒரு புத்திரனைப் பெறப்

போகிறாள். அந்தப் புத்திரனால் கஷ்டகாலங்களில் நீங்கள் கரையேற்றப்படுவீர்கள். ஒருமாதம் இங்கே காத்திருங்கள். நான் திரும்பவும் வருவேன். இவ்வாறு தேசகாலங்களை அறிந்துகொண்டு மிகுந்தஸந்தோஷத்தை அடைவீர்கள்' என்று சொன்னார். ஜனமேஜயராஜரே! அவர்களெல்லாரும் கைகூப்பிக்கொண்டு, 'அவ்வாறே ஆகட்டும்' என்று சொல்லப்பட்டு, பிரபுவும் ரிஷியுமான வ்யாஸபகவான் வந்தவாறே சென்றார்.

நூற்றறுபத்தோன்பதாவது அத்தியாயம்.

ஹிடிம்பவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கடோத்கசன் ஜனனமும், பிறகு நினைத்தபோது வருவதாகச்சொல்லி ஹிடிம்பையும் கடோத்கசனும் சென்றதும்.)

வியாஸபகவான் சென்றபிறகு, பாண்டவர்கள் துக்கத்தைவிட்டு அந்த ஆலமரத்தின்கீழ் ஆறுமாதம் ஸுகமாக வஸித்தனர். இலைகளையும் கிழங்குகளையும் கனிகளையும் ஆகாரமாகக்கொண்டு பாண்டவர்கள் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்தனர். ஜனமேஜயமஹாராஜரே! பிறகு, அனுமதிகொடுக்கப் பெற்ற கமலபாலிகை, மானிடர்க்கரிய ஆபரணங்களையும் ஆடைகளையும் மலர்மாலைகளையும் சாந்துகளையும் அணிந்துகொண்டு, மனோவேகமாக ஆங்காங்கு பீமஸேனனை எப்போதும் மகிழ்வித்துக்கொண்டிருந்தாள். நினைத்தரூபமெடுக்கின்ற ஹிடிம்பையென்னும் ராக்ஷஸி, பீமஸேனனுக்காகச் சகோதரரான பாண்டவர்களை ஏழுமாஸகாலம் இவ்வாறு வனத்தில் வஸிக்கச்செய்தாள். அந்தப் பீமன் ஸுகமாக விளையாடிக்கொண்டு அந்தக் காலத்தைக் கழித்தான். காமரூபம் எடுக்கின்ற அந்த ராக்ஷஸி பீமஸேனனோடு ஏழுமாதம் சேர்ந்து வஸித்தபிறகும் ஸம்போகத் திருப்தி பெறாமலே கர்ப்பம் தரித்தாள். அந்த அரக்கி, மிகுந்த பலமுள்ள பீமஸேனனிடமிருந்து, விகாரமான கண்களும் பெரிய வாயும் முளைகளைப்போன்ற காதுகளுமுடையவனும், மிக்க பயங்கரனும், பயங்கரமான நிறமுள்ளவனும், மிகச்சிவந்த கண்களும் கூர்மையான கோரப்பற்களுமுடையவனும், மஹாரதனும், பெரியவில்லாளியும், மஹாபராக்ரமசாலியும், மஹாபலவானும், மஹாவேகமுள்ளவனும், பெரிய தேகமுள்ளவனும், மிகக் கறுத்தவனும், பெருங்கழுத்தும் பெருங்கைகளுமுடையவனும், மனுஷ்யனுக்குப் பிறந்தும் மனுஷ்யத்தன்மையில்லாதவனும், அஞ்சத்தக்க வேகமுள்ள

ளவனும், முரட்டுத்தனமுள்ளவனும், பகைவரை அடக்குகிறவனு மாகிய புத்திரனைப்பெற்றாள். அவன் பிசாசங்களேயும் மனிதர்களை யும் மற்றப் பிராணிகளையும் அதிக்ரமித்திருந்தான். அரசரே! அவன் பாலனாயிருக்கும்போதே மனிதர்களில் அதிக சக்தியையடைந் திருந்தான்; எல்லா அஸ்திரங்களிலும் சிறந்த வீரனாகவும் மிக்க பலசாலியாகவும் இருந்தான். ராக்ஷஸப் பெண்கள் கர்ப்பத்தைத் தரித்து உடனே பிரஸவிக்கின்றனர்; நினைத்தரூபம் தரிப்பவரும் அனேக ரூபங்களெடுப்பவருமாயிருக்கின்றனர். சிறந்த வில்லாளியும் விரிந்த தலைமயிருள்ளவனுமாகிய அந்தப் புத்திரன் அப்போது தாய் தகப்பன்மார்களை வந்தனஞ்செய்து அவர்களின் பாதங்களைப் பிடித் துக்கொண்டான். அவர்கள் அவனுக்குப் பெயரிடத் தொடங்கினர். 'இவனுடைய கடம் என்று சொல்லப்பட்ட தலை நெறித்தமயிருள்ள தாயிருக்கிறது' என்று அவனுடைய தாய் அவனைப்பற்றிச் சொன் னாள். அதனால் அவனுக்குக் கடோத்கசன் என்ற பெயர் உண்டா யிற்று. அந்தக் கடோத்கசன் அந்தப் பாண்டவர்மேல் அன்புள்ளவ னாயிருந்தான். அவர்களுக்கும், அவன் எப்போதும் அவர்கள்மனத் தை விட்டுப் பிரியாத அன்பனாயிருந்தான். பெரிய தேகமுள்ள கடோத்கசன், குந்தியையும் பாண்டவர்களையும் வரிசையாக நமஸ்கா ரஞ்செய்து, அவர்களை அழைத்து, 'குற்றமற்றவர்களே! பெரியோர்க ளான உங்களுக்கு நான் என்ன செய்யக்கடவேன்? கூச்சமில்லா மற் சொல்லுங்கள்' என்று சொன்னான். அவ்வாறு சொல்லுகின்ற அந்தப் பீமஸேனபுத்திரனைப் பார்த்துக் குந்தி, 'நீ கௌரவர்கள் வம்சத்திற் பிறந்தவன்; பீமஸேனனைப்போன்ற பலவானாகவேயிருக் கிறாய். ஐவர்களுக்கும் நீ மூத்தகுமாரன். குழந்தாய்! ஸஹாயம் செய்' என்று சொல்ல, குந்தியினால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட பிறகு, கடோத்கசன், தந்தைமார்களை நமஸ்காரஞ்செய்து, 'இவ்வுலகத்தில் ராவணனும் இந்திரஜித்தும் எவ்வாறு மஹாபலவான்களாயிருந்தன ரோ அவ்வாறே தேகப்பிரமாணத்தாலும் பராக்ரமத்தாலும் அவர் களுக்கு ஒப்பானவனாகவும் உலகத்திலுள்ள மனிதர்களுக்கு மேற் பட்டவனாகவும் இருக்கிறேன். காரியம் வரும்போது உங்களிடம் வந்துசேருவேன்' என்று சொன்னான். அந்த ராக்ஷஸத்தலைவன் அவர்களிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு வடதிசையை நோக்கிச்சென் றான். மஹாரதனாகிய அந்தக்கடோத்கசன், நிகரற்ற பராக்ரமமுள்ள கர்ணனுடைய சக்தியாயுதத்தின் நிமித்தமாக ப்ரதியுத்தம் செய்கிற வனாக மஹாத்மாவான பகவானால் ஸ்ருஷ்டிசெய்யப்பட்டவன். அப் போது, பீமன், அந்த ஹிடிம்பையைப் பார்த்து, 'கமலபாலிகையே!

எனக்கு உன் ஸஹவாசம் முடிந்தது. மறுபடியும் ராஜ்யத்திலிருக்கும் போது நீ எங்களைப் பார்ப்பாய்' என்றுசொன்னான். அந்த ஹிடிம்பை, 'நாதரே! பிரபுவே! பாரதரே! எப்போது ரஹஸ்யத்தில் ரமிக்க விரும்பி என்னை நினைப்பீரோ அப்போது உடனே மறுபடியும் உம்மிடம் வருவேன்' என்றுசொல்லி உடனே சென்றாள். ஹிடிம்பை பீமஸேனனிடம் காதல் வைத்தும் தான்செய்துகொண்ட வியவஸ்தையை நினைத்துத் தன்னிடத்திற்குத் திரும்பிச் சென்றாள்.

நூற்றேழுபதாவது அத்தியாயம்.

ஹிடிம்பவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(வியாஸர் பாண்டவர்களை வனத்தில் ஸந்தித்து ஏகசக்ரநகரியில் பிராம்மண க்ருஹத்தில் குடிவைத்தது.)

பிறகு, பாண்டவர்களனைவரும் சாலிஹோத்ர மஹரிஷியின் ஆஶ்ரமத்தில் அந்த ரிஷியினால் காட்டிலுள்ளவற்றைக்கொண்டு பூஜிக்கப் பெற்றனர். அப்போது அந்த மஹாத்மாக்களெல்லோரும் குந்தியுடன்கூட அம்மஹரிஷியினிடம் அனுமதிபெற்றுக் கொண்டு தாங்கள் ஜடைகளைத்தரித்து மரவுரிகளையும் தோல்களையும் உடுத்து ரிஷிவேஷம் பூண்டு பிராம்மணர்க்குரிய ரூபத்தோடு வேதங்களையும் வேதாங்கங்களையும் முழுதும் அத்யயனஞ்செய்துகொண்டிருந்தனர். அரசரே! தர்மந்தெரிந்தவர்களும் மஹாரதர்களுமான அந்தப் பாண்டவர்கள் சாலிஹோத்ர மஹரிஷியின் அனுக்கிரகத்தினால் ராஜநீதி சாஸ்திரஜ்ஞானத்தையும் தர்க்கசாஸ்திரஜ்ஞானத்தையும் அடைந்து சந்தோஷமுற்று ஒருவனத்தின் வழியாக மற்றொருவனம்சென்று அனேக மிருகக்கூட்டங்களைக்கொன்று மத்ஸ்யதேசத்துக்கும் த்ரிகர்த்த தேசத்துக்கும் பாஞ்சாலதேசத்துக்கும் கீசகதேசத்துக்கும் இடையிலுள்ள அழகான காட்டுப்பிரதேசங்களையும் தடாகங்களையும் பார்த்துக்கொண்டு விரைவாக வனத்தைத்தாண்டிச் சென்றனர். அம்மஹாத்மாக்கள் சிலவிடங்களில் தாயாரைத் தூக்கிக்கொண்டு விரைந்துசென்றனர்; சிலவிடங்களில் களைத்து நின்றனர்; சில காடுகளில் ஸந்தோஷமடைந்து நின்றனர். அவர்கள் சிலவிடங்களில் இஷ்டப்படி நடந்து அடிக்கடி பந்தயத்துடன் சென்றனர். அவர்களெல்லாரும் வழியில் தங்கள் பிதாமஹராகிய வியாஸரைக் கண்டனர். அந்த வீரர்

களனைவரும் அப்போது அம்மஹாத்மாவான க்ருஷ்ணத்வைபாயன ரை அபிவாதனஞ்செய்து தாயாருடன்கூடக் கைகூப்பி நின்றனர். வியாஸர், 'புருஷஶ்ரேஷ்டர்களே! நீங்கள் அந்த ஆஶ்ரமத் தை விட்டுப் புறப்பட்டது எனக்குத் தெரிந்தது. கடோத்கசன் பிறந்தது தெரிந்ததனாலும் எனக்கு ஸந்தோஷம் அதிகமாயிற்று. இதோ ஸமீபத்தில் அழகியதும் தீங்கில்லாததுமாகிய நகரமிருக் கிறது. இங்கு என்வரவை எதிர்பார்த்து மறைந்து வாஸஞ்செய் யுங்கள்' என்று கூறினர். அந்தப் பிரபுவான வியாஸர், வீரர் களான அந்தப் பாண்டவர்களை இவ்வாறு தைரியப்படுத்தி, ஏகசக்ர நகரத்துக்குப் புறப்பட்ட குந்திக்கு ஸமாதானஞ் சொல்லலானர்:

'எந்த மனிதனும் தர்மத்தைமாத்திரமே செய்யான்; அவ்வாறே பாபத்தைமாத்திரமே செய்யான். புண்ணியபாபங்கள் இரண்டை யும் செய்யாதவன் உலகத்தில் எவனுமில்லை. செய்பவன் புண் ணிய பாபங்களின் பலனை அடைந்தே தீருவான். பாபத்தின் பய னகப் பெருந்துயரம் நேர்ந்தது. யதுபுத்திரியே! கௌரவிக்கத்தக்க வளே! அதனல், வியஸனத்தில் மனத்தைச் செலுத்தாதே' என்று சொல்லி, அவர்களை ஒரு பிராம்மணனதுவீட்டில் குடி வைத்து ரிஷியும் பிரபுவுமாகிய வ்யாஸபகவான் தம்மிஷ்டப்படி சென்றார்" என்றனர்.

ஹிடிம்பவதபர்வம் முற்றிற்று.
